

ved Bestemmelsen i Lov af 31te Marts 1852, og for at raade Bod paa den hidtilværende Ulempe, at nogle Amter ikkun have kunnet tilstaaes en Dvota-Deel af deres Præmiestilskud, uagtet der i andre Amter ikke har været Brug for Statskassens fulde Tilskud — foreslaaer Udvalgets Fleertal iftedetfor Udkastets § 3 at optage § 3 i Loven af 31te Marts 1852, med den Tilføining, at den Deel af Statens Tilskud, der ikke kommer til Udbetaling i et Amt, kan fordeles mellem andre Amter, der selv gennem de landoeconomiske Foreninger have bidraget til Præmier ud over Statens normerede Tilskud.

Mindretallet (S. Nielsen) maa bestemt fra raade at forlade det Grundlag, der er foreslaaet i § 3, for Fordelingen af den Sum, Staten tilskyder til Præmier. Han mener, at saalænge Staten overhovedet vil skyde Pengene til, for at fremme Hæmsdyravlens — og han erkjender, at saalænge denne Lov ikke staaer paa et høiere Trin end nu, kan det have sin store Nytte, at Staten vedbliver dermed indtil videre — saa maa man ønske, at dette skeer paa en saadan Maade, at der ikke alene uddeles Præmier for de Dyr, som allerede ere tilstede, men især saaledes, at Virkelyst og Skavelyst derved fremkaldes, saavel mellem Mand og Mand som mellem de landoeconomiske Foreninger, hvorved det muligt Bedste vil frembringes, Foreningsaanden fremmes og Foreningernes Medlemsantal stige. Alt dette skeer bedst ved at fastholde det Fordelingsgrundlag, der er foreslaaet i Udkastets § 3, idet der er fastholdt, at Statens Tilskud retter sig mere efter det Forhold, hvori Foreningerne selv bidrage til Præmier. At tildele en lige stor Sum til hvert Amt forekommer dette Mindretal urigtigt alene af den Grund, at der er saa stor Forskiel paa Amternes Størrelse, Befolkning, Kreaturhold v. s. v. Fordeling i Forhold ene til Foreningernes eget Bidrag bliver saaledes ogsaa rettfærdigst. For end yderligere ved et større Bidrag fra Statens Side at anspore de landoeconomiske Foreninger til udvidet Virksomhed, foreslaaer, at et Beløb, lig omtrent det Landstutteriet hidtil aarligt har kostet, lægges til de i Udkastets § 2. tilbudte 7,600 Rd. med 10,000 Rd., hvorved Summen

til Præmieuddeling vil blive forhøjet til 17,600 Rd. Med Hensyn til § 4 har Udvalget vel haft nogen Tvivl, om ikke Bestemmelsen i Paragraphens 3die Punctum vil være temmelig bebyrdende for de landoeconomiske Bestyrrelser, og maaskee bidrage til, at færre Dyr fremstilles, idet at de Beboere, der boe langt borte fra Dyrskuestedet, vilde foretrække at blive hjemme med deres Dyr, fremfor at gjøre den besværlige Anmeldelse. Udvalget finder imidlertid, at en Fortegnelse over de Dyr, hvormed der konkurreres til Præmier, bør være tilstede ved Dyrskuestedet, saavel for en god Ordens Skyld, som ogsaa til Veiledning ved Bedømmelsen af de fremstillede Dyrs Afgang til at komme i Betragtning ved Præmieuddelingen.

Der vil heller ikke være Noget til Hinder for, at Fortegnelsen affattes samme Dag, umiddelbart forinden Dyrskuet begynder, og derved bortfalder det Generende i at gjøre Anmeldelsen for de Beboere, der boe langt borte fra Dyrskuestedet. Naar Landstutteriet ophæves, formener Udvalget, at Benævnelserne „Landstutmester“ ikke er den rette, og det foreslaaer derfor, saavel i denne Paragraph som i de øvrige Paragrapher, hvor denne Benævnelse fremkommer, at forandre „Landstutmester“ til Regjeringens Besuldmægtigede eller „Stutmester“. Den sidste Benævnelse, hvor Virksomheden navnlig angaaer Stamstutteriet.

Udvalget kan ikke tiltræde, hvad der i Paragraphens næstsidste Punctum er bestemt med Hensyn til, at ikkun saadanne Hingste, der tilhendes en af de større Præmier, og ikkun saadanne Hopper, som Besigtigelsescommissjonen erklærer for stutteridugtige, maa indbrændes med vedkommende Forenings Mærke. Udvalget formener, at det er i sin Orden, at ikkun de Hingste og Hopper, som Regjeringens Besuldmægtigede anser for værdige, indbrændes med kongelig Krone; men paa den anden Side troer det ogsaa, at der bør gives Besigtigelsescommissjonen fuld Frihed til at indbrænde saavel Hingste som Hopper med Foreningens Mærke.